

Miloslav Švandrlík:

NEUVĚŘITELNÉ PŘÍHODY ŽÁKŮ KOPYTA A MŇOUKA

Hrdina

„Stejně nemůžu věřit tomu," pravil Mňouk, „že Indiáni nebo jiní hrdinové u mučednického kůlu ani necekli. To si vymysleli spisovatelé! O mně nikdo nemůže tvrdit, že jsem zbabělec, ale něco takového bych nedokázal. Pouhý pohled na rákosku vzbuzuje ve mně mrazení. A což teprve, když s ní dostanu! To řvu a na nic se neohlížím!"

„Já taky řvu," připouštěl Kopyto, „ale to jen proto, že nejsem dosud celý muž. Přece jen se ještě nemůžu srovnávat s takovým Old Shatterhandem!"

„Já si myslím," řekl Mňouk, „že se to přehání. Kdyby maminka vzala na Old Shatterhanda rákosku, poručila mu, aby svlékl kalhoty a ohnul se přes otoman, tak by mu asi do smíchu nebylo. Možná že by řval ještě víc než já!"

„Víc určitě ne," tvrdil Kopyto, „protože to už není možné. Ale je možné, že by řval zrovna jako ty." „Stejně by to bylo pěkné, umět trpět mlčky," pokýval hlavou Mňouk. „Člověk by dostal vejprask a sousedé by o tom neměli ani tušení."

„To ti tak záleží na sousedech?" podivil se Kopyto.

„Akorát na Jindře Benecké," přiznal se Mňouk. „Ona mě totiž smrtelně urazila."

„Smrtelně? Opravdu smrtelně?"

„Představ si, že mi tuhle řekla: Ty, Mňouku, u mne nejsi hrdina, nýbrž salát! Měl by ses někdy slyšet, jak vyvádíš při vejprasku! Já jsem jen slabá žena, ale když jsem bita, tak pouze nepatrně kničím."

„Jindra Benecká je závistivá holka, které vadí naše sláva a proslulost. Jde ovšem o to, aby své názory dále nešířila a nekazila naši dobrou pověst!"

„To ji neznáš," řekl Mňouk, „ta si ještě nikdy nenechala nic pro sebe. Je schopna všeho."

„Tak jí nařežeme," navrhl Kopyto, „a uvidíme, jestli bude jen nepatrně kničet."

„Nebudu tlouci dámu," řekl Mňouk, „neboť to nemám v povaze. Mělo by se vymyslet něco chytřejšího."

Žáci delší dobu usilovně přemítali a potom promluvil Kopyto:

„Je třeba, aby sis před Jindrou Beneckou napravil reputaci a stal se v jejích očích hrdinou. Musíš dostat výprask a ani přitom neceknout!"

„Chceš požádat maminku, aby mi nařezala z legrace?" zeptal se Mňouk.

„Mám jiný plán," chlácholil ho Kopyto, „a ten je přímo geniální. Až bude tvá maminka někdy pryč, půjdeš zkroušeně domů a řekneš Jindře Benecké, že jsi něco strašného

provedl. Ta hned poběhne domů, aby něco uslyšela přes zeď. Teď přijdeme ke slovu my. Vezmem rákosku nebo nějaký klacek a budeme bušit do nějaké podušky. Ty to samozřejmě poneseš statečně a ani nevykřikneš."

„Jednou zaječet bych mohl," mýnil Mňouk, „aby ten přechod nebyl tak náhlý."

„Vyloučeno!" tvrdil Kopyto. „Budeš se chovat jako skutečný muž a ani hlásek nesplyne z tvých rtů!"

„Tak dobrá," souhlasil Mňouk, „ani hlásek." „Jindra uslyší pouze rány," pokračoval Kopyto, „a bude nucena změnit své názory. Už nikdy se neodváží prohlásit, že seš salát!"

„A kdy to provedem?" ptal se netrpělivě Mňouk.

„Budeme připraveni," odpověděl Kopyto, „uskutečnit náš plán kdykoliv." A záhy se opravdu naskytl jedinečná příležitost. Paní Mňouková odešla na návštěvu a Jindra Benecká vyšla před dům, kde si hrála s míčem.

„Teď je ta pravá chvíle," zašeptal Kopyto. „Oběhnu domek a vlezu k vám oknem. Ty se sklesle loudej domů."

Mňouk svěsil provinile hlavu a šoural se k domovu tak výmluvně, že Jindra opustila balón a zpytavě si ho prohlížela.

„Ahoj," zašeptal těžce, „dneska si to zase vypiju."

„A co jsi provedl?" ptala se Jindra dychtivě. „Třeba to není nic vážného!"

„Je to vážné," pravil Mňouk smutně, „měl jsem odnést paní Tatarové pět stovek a někde jsem je vytrousil"

„Pět stovek?" vykřikla Jindra. „Ty jsi ztratil pět stovek? No, to si přijdeš na své. To bude zase koncert!"

„Žádný koncert nebude," řekl Mňouk klidně, „abys věděla, rozhodl jsem se, že budu trpět, jak se na muže sluší. Ani hlásek nesplyne z mých rtů!"

„Jenom se nevytahuj!" ušklíbala se Jindra. „Přece se už známe!"

Mňouk neodpověděl a důstojně vešel do domu. Jindra nechala balón balónem a honem běžela vychutnat dramatickou situaci. Na Mňouka už v bytě čekal Kopyto.

„Tak co?" zeptal se. „Zbaštila to," řekl spokojeně Mňouk, „vsadím se, že teď sedí doma s ušima přitisknutýma na zeď, aby jí neušel můj jediný sten."

„Tak se do toho dáme," rozhodl Kopyto. „Do čeho budeme řezat? Já myslím, že nejlepší by byla peřina."

Vytáhli z bedny peřinu a položili ji na otoman. Mňouk sundal se skříně rákosku a kamarádovi dal deštník.

„A teď do toho!" zašeptal Kopyto a oba naráz začali bušit do peřiny.

„Víc," povzbuzoval Mňouk, „ať je ty rány slyšet!" Kopyto se rozmáchl a udeřil, drát z deštníku zajel hluboko do peřiny a roztrhl ji po celé délce. V tom okamžiku udeřil i Mňouk a vzápětí se jim oběma zdálo, že se ocitli v nějakém jiném, divném světě. Ze všech stran se na ně sypalo peří, měli ho plnou hlavu i plné šaty. A stále na ně padalo a vířilo kolem. Rázem to v bytě vypadalo jako v zasněžené krajině.

„No nazdar!" lekl se Mňouk. „Tohle dobře nedopadne!" A měl pravdu, neboť do místnosti právě vstupovala paní Mňouková.

„Proboha!" vykřikla. „Co se tu děje?" Teprve po delší době byla schopna se orientovat, ale pak se orientovala dokonale. Kopyto využil příležitosti a obezřetně zmizel oknem. Zato Mňouk stál jako boží umučení nad roztrženou peřinou a v ruce stále třímал rákosku.

„Tak mi ji podej," pravila paní Mňouková zlověstně, „a připrav se. Dnes to bude trochu horší!"

„Tedy, Mňouku," řekla druhý den Jindra Benecká, „seš sice salát ale s tím svým hlasem by ses mohl proslavit. Přihlas se do soutěže Hledáme nové talenty!"

www.spankboy.cz